

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 134 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 27 de gener de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Declaració

Contra Alcalá Zamora

Notes post electorals

La Lliga Catalana ha acordat retirar-se del Parlament català.

Ja no hi hauria d'haver entrat mai.

La cosa no té cap importància, perquè els ciutadans que la Lliga representa són gent que porten en ells l'esperit d'èpoques passades que, socialment parlant, no mereixen cap respecte.

El Parlament de Catalunya podrà ara fer feina ràpida i pràctica, que prou ho necessita.

D'on havien de retirar-se els diputats de la Lliga és del Parlament d'Espanya. Les actes que hi ostenten són estafades.

Recordem que, aprofitant-se de les divergències entre els Partits d'esquerra, realitzaren la maniobra de fer votar el nom de Companys per tal que hi hagués quòrum a la primera volta. I així recixiren.

I resultà que aplegant un nombre de vots evidentment en minoria respecte al Cens Electoral de Barcelona, conseguiren les actes que ara haurien de renunciar en sana doctrina democràtica.

La maniobra de la Lliga tingué un caràcter delictiu.

Però per a la Lliga només són delictius els actes contra la propietat, i no ho són els que van contra la moralitat. Perquè la propietat és d'ells i la moralitat és dels altres.

Diu la Lliga que les Esquerreres han guanyat les eleccions gràcies als atropells i coaccions. Parlem-ne.

Les coaccions de les Esquerreres, reduïdes a exigir amb excessiva escrupolositat els documents necessaris per a justificar la personalitat dels electors no influeixen per a res en el resultat electoral.

En canvi, quant a coaccions i violències, la palma se l'emportà la Lliga. Un dels nostres regidors, el company Martínez Cuenca, fou detingut només perquè volia entrar en un col·legi electoral en ús del seu perfecte dret, i fou portat emmanillat des del carrer de Provença a la Direcció de policia. Altres companys foren detinguts al matí i a la tarda del diumenge. I ho foren alguns d'ells a indicació de lliguers que, perquè anaven mudats, foren cegament obeïts per la policia.

No hem llegit enlloc que ni el senyor Duran i Ventosa ni cap altre candidat de la Lliga ni cap senyor de la Dreta fos detingut i passejat lligat pels carrers de Barcelona.

I és que encara hi han classes-sobretot als ulls de la policia, que creu més honorada la gent que porta capell.

I el nostre candidat portava gorra.

"Tenemos que luchar, como sea, hasta que en las torres y en los edificios oficiales ondee, no una bandera tricolor de una República burguesa, sino la bandera roja de la Revolución socialista."

F. LARGO CABALLERO.

Hem guanyat les eleccions de Catalunya a base de combatre el President de la República. No ens vam acontentar de donar garanties de bon govern municipal, sinó que havíem situat sempre la lluita en aquest terreny revolucionari. Havíem evocat davant les multituds, des del primer dia de la gran campanya, els manaments morals i legals del ciutadà Alcalá Zamora, les seves infraccions a la Constitució. Havíem promès als nostres lectors que sabríem treure conseqüències radicals del triomf previst.

Ara ens hem de mostrar disposats a complir amb el mandat imperatiu de les democràcies. La diferència entre República i Monarquia radica precisament en això: La Monarquia és inamovible, indiscutible i hereditària. Per a treure un monarca cal fer una revolució. La República, en canvi, forma més elevada de la democràcia, dona als ciutadans el dret legal d'escollir en tot moment els homes. Per això en la pròpia Constitució queden delimitades clarament les facultats del President de la República i la manera de respondre del seu ús. Per això hi ha la fórmula legal de substitució—adhuc queda prevista la destitució—del magistrat del règim, i el podem perseguir judicialment en casos concrets. I nosaltres aspirem a fer un bon ús, dintre de la llei si no ens en foragitem, d'aquesta facultat i de la victòria assolida.

El manament suprem d'Alcalá Zamora, va ésser dissoldre les Constitucions. No podia dissoldre-les, perquè la institució mateixa que ell encarna havia nascut d'aquelles Corts històriques, que eren un poder anterior i superior a tot President transitori. Podien erigir-se en Convenció si els plaia i no havien d'haver trobat altre límit a llur acció que llurs propis acords. Se'ns han fet arguments advocadescos contra una afirmació tan diàfana, però no tenen valor. Encara que la Constitució dona al President facultats per dissoldre dues Cambres, les Constituents en quedaven excloses en forma implícita, per sentit jurídic i sentit comú. La Constitució no diu tampoc enlloc que queden prohibits els cops d'Estat, però és evident que el seu artículat no té cap més objecte que evitar-los regulant les funcions dels diversos òrgans.

Un altre manament, origen de l'actual desgavell, va ésser negar la confiança al Govern Azaña quan aquest tenia la del Parlament, i, en canvi, lliurar el Poder a Lerroix,

temptativa que acabà en forma grotesca. Un altre el de donar a Martínez Barrios el Decret de dissolució—ja hem dit que el Decret era en ell mateix anticonstitucional—malgrat la invalidació que pesava damunt Martínez a tenor de l'article 75 del propi text constitucional, i malgrat que en tot cas aquell decret corresponia—sempre en bona lògica democràtica—a la minoria més nombrosa del règim, que era casualment la socialista.

Ara Alcalá Zamora, fa dies, deixa actuar Lerroix i l'unes Corts faccioses, nascudes del sufragi adulterat i de la violència, i no sabem fins a quin punt està disposat a consumir el manament definitiu: lliurar el Poder, francament, a les dretes, i sancionar una repressió violenta contra els treballadors i els partits liberals.

No confiem massa en fórmules legals ni, altrament, ens interessa fer demagògia gratuïta, com qualsevol Duran i Ventosa que defuig la batalla parlamentària. Ni som ni aspirem a ésser mai energúmens, però tampoc no tenim vocació de màrtirs, i volem inculcar als liberals més tebis aquesta veritat fonamental: La democràcia no és precisament l'art de deixar-se pegar. Per això, sense massa prejudicis legalistes, invoquem els precedents i reiterem les nostres paraules, plenament meditades i responsables, de durant la campanya electoral. Volem destituir el President de la República i dissoldre unes Corts reaccionàries, enemigues del país. El nostre triomf del 14 de gener és la primera part de la nostra batalla d'ara. La segona part seran les eleccions per a les Corts de la República, que enfoquem ja des d'avui precisament contra el magistrat que no ha sabut complir envers la confiança popular màxima.

La Unió Socialista té en el seu haver, entre altres encerts, el de no haver votat per a President el senyor Alcalá Zamora. Els quatre diputats que tenia aleshores el nostre Partit a les Constituents—Gabriel Alomar, Manuel Serra i Moret, Josep Xirau i el malaguanyat Rafael Campalana—van votar Manuel B. Cossío, república venerable, d'història neta i de consiquència inexpugnabile. I el company Serra, en unes declaracions que estranyaren alguns en aquella època, publicà a *La Rambla* els motius que ens havien

induit a dissentir. El senyor Alcalá Zamora, respectable avui encara personalment, és catòlic, i volem fer-li l'honor de creure que ho és sincerament. Doncs precisament això l'incapacita, en un país de tradició intolerant, a ésser cap visible d'una democràcia laica, que havia de topar forçosament amb les institucions privilegiades i havia de crear en la consciència del President, malgrat el bon desig, conflictes perillosos per al règim.

Ja hem vist que les paraules, llavors insòlites, del company Serra i Moret, han tingut una trista confirmació. El conflicte entre el deure i la fe s'ha resolt, en el sí del ciutadà Alcalá Zamora, honorat amb els vots favorables de tota una representació gloriosa, a favor dels sentiments particulars—que un magistrat ha d'oblidar sempre—i en contra de l'interès general del país i de la República.

Aquests pecats polítics tan greus s'han pagat sempre, almenys, amb l'ostracisme. No altra cosa volem que tornar a casa seva el magistrat infidel, però tampoc no volem menys.

Ni com a obrers ni com a liberals no ens podem enternir amb ell. França té una República estabilitzada i més conservadora que la nostra—tal com la definí el vot del poble—, però així i tot va treure de seguida el President Millerand per molts menys manaments, i més lleus, que el President de la República espanyola.

No s'hi val ni tan sols a enternir-se amb l'ajut que ha aportat a l'Estatut. El podem discutir, com totes les coses, i caldria saber fins a quin punt ha resultat realment efectiu. Però encara que hagués pogut ajudar-nos—també en compliment d'un mandat—, i per molt que ho puguem agrair, cal no oblidar que ara està destruint la seva pròpia obra en aquest sentit, amb l'amenaça, cada dia més concreta, de posar els destins de l'Autonomia sota la bota de qualsevol dictador.

Per això prometem als catalans que no defallirà la nostra campanya; que la farem intensa i extensa a Catalunya i més enllà. El nostre deure—i ens ho van recordar novament els 162.776 ciutadans que ens votaven—és de desprestigiar, corroure i destruir les Corts sedicioses per a restaurar fins on serà possible la glòria viva de les altres Corts, i arrossegar en aquest esfondrament el ciutadà Alcalá Zamora per tal de redreçar la República.

El nostre programa:

VOLEM una democràcia socialista, o sigui amb intervenció directa dels individus i nuclis socials en el regiment de la col·lectivitat; VOLEM la socialització de la riquesa; VOLEM la supressió dels cossos armats; VOLEM la supressió de les fronteres fiscals i econòmiques; VOLEM l'escola única, o sigui l'obligació de la col·lectivitat de donar a tots els ciutadans una integral educació formativa i que tots tinguin obert el camí als ensenyaments superiors mitjançant la selecció d'aptitud; VOLEM assegurar per a tothom el dret a la vida; VOLEM la desaparició de les classes socials. I tot això ho aconseguirem, costi el que costi, per tots els mitjans al nostre abast.

Cinisme

La repressió salvatge de Villanueva de la Serena, Bujalance, Saragossa, La Coruña, Cuatro Caminos, etc., als canalles que impudicament explotaren les malifetes del capità Rojas a Casas Viejas, no els diu res?

¿Per què neguen únicament la veritat d'aquelles extralimitacions, o bé aquesta premsa cretina només que al servei dels negocis bruts en silència les denúncies fetes al Parlament pels nostres camarades Vidarte, Casas, Bruno Alonso i Carlos Hernández?

¿Es que són menys horribles les matances del 8 i el 10 de desembre que el crim de Casas Viejas, que solament el sadisme i la por expliquen? Hi ha alguna cosa en la qual els gabinets de psicologia experimental i els alienistes tindrien matèria llarga per estudiar i discutir.

La barra i el cinisme havien d'arribar precisament al seu grau màxim estant al Poder l'ex-anarquista (?) Alejandro Lerroux i la premsa que l'acompanya.

"Guanyarem les eleccions si Déu vol."
(Cambó, en un acte electoral.)
Doncs, es veu que ni Déu no ho volia.

Anima d'esclau

Un funcionari català que té un alt càrrec a la Delegació Provincial del Treball—el doctor Pou—, anà a Madrid per tal d'entrevistar-se amb el ministre del ram, que en aquests moments de Govern pre-feixista s'escau que ho és el lleidatà senyor Estadella.

—Senyor ministre...—començà per dir el funcionari català.

—Senyor ministre—contestà sec Sa Excel·lència el ministre que tantes degràcies ens té promeses des del seu ministeri, totes a profit... dels patrons als quals està venut el seu il·lustre cap.

Es allò del séc de l'esclavitud que ja li ha encomanat l'asiesto.

Aquell don Francesc Cambó...

Cambó no és altra cosa que un financer.

Molta gent han cregut que era un polític, i adhuc ell mateix s'ho ha cregut i s'ho creu, però com a polític no ha passat mai d'ésser una disfressa. És un home de negocis disfressat de polític.

La política l'ha feta servir sempre per als seus negocis. I si malgrat d'ésser català ha fet política anomenada regionalista, i no catalanista o separatista, ha estat perquè li convenia intervenir en la política central, des de la qual, únicament, podien tenir èxit els seus negocis perquè li permetia tenir a les mans l'utillatge del Govern.

Ara està desesperat perquè en la política catalana no hi té res a fer. Sempre hi hauria hagut algun negociet possible.

Però l'home té molta dinàmica i

ha girat els ulls, de nou, cap a Madrid, a veure si pot vendre-li l'autonomia de Catalunya, que, segurament, li pagarien millor que altres vegades.

En ocasió de l'Assemblea de Parlamentaris se la va vendre per dues

carteres de ministre; en temps de la dictadura Berenguer la va vendre per una altra cartera.

Però ara no li deixarem vendre ni a canvi de la Presidència del Consell de Ministres.

Redacten aquest full

Rafael Folch i Capdevila
Amadeu Bernadó
Ramón Jover Brufau
Emili Granier-Barrera
Vicenç Riera
Lluís Ardiaca
Feliu Jané Sallent

L'Aliança Obrera, plataforma dels que no en tenen cap

En atenció a la firma del company Jové Brujau publiquem el següent article, sota la seva exclusiva responsabilitat. I, donat el caràcter apassionant del tema, obrim les nostres columnes a tots els aliats de la U. S. C. que vulguin tractar-la.

Continuem esclaus dels prejudicis localistes i de la tradició individualista en ordre a les relacions entre tendències socials. Encara aquí, quan s'ha de considerar un problema, es creu en el miracle i en el providencialisme dels noms, sense comprovar el que realment valen davant l'opinió i davant els fets objectius. I encara que les personalitats mereixin tot el respecte del crèdit que els hi fan els partits, les iniciatives i l'acció col·lectiva no poden dependre de la seva intervenció miraculosa. S'ha confós sempre el poder de suggestió de les propagandes individuals amb els veritables ressorts d'ordre històric i econòmic que mouen les multituds, i que es tradueixen en la superfície de la lluita en fenòmens de sentiment i en estats passionals. La majoria de militants, en el conjunt del moviment obrer, han mancat de fons marxista. Això ha permès, en l'ordre crític, de coïncidir el nucli i la tendència per damunt de la classe i de la multitud. Tots els problemes s'han convertit en un equilibri de prestígis i, sense el que podríem dir figures visibles de tendències artificials, no s'ha cregut factible cap acció de massa, i quan precisament el que s'hauria hagut de pensar és que potser l'acció de massa era obstaculitzada per la gent que es creu que sense que ella pugui conservar un càrrec no és possible fer res.

Les circumstàncies, no hi ha dubte, plantegen a la massa obrera la ineludible necessitat d'aturar l'ofensiva del feixisme. Al problema permanent que té plantejat el proletariat de la seva emancipació, s'hi afegeix el de la forma particularment agressiva (i que és el tret característic del reaccionarisme de la nostra època), amb què l'aliança agrària-capitalista intenta ofegar l'evolució de l'acció proletària. D'això ens n'hem donat compte tots, sense que sigui un privilegi pertanyent a una o altra organització. Però precisament el problema neix d'aquí: de la consciència que tots hem arribat a tenir del perill que amenaça el proletariat. I des d'aquest moment és indiscutible que en la manera de fer front a aquest perill tots hem de prendre com a base la força a la qual pertanyem.

És molt senzill de dir: Considerada cada força isolada, no compta amb prou forces per a combatre el feixisme. Perquè fulminantment pot preguntar-se: És que segons quines menes de partits i d'agrupaments, tots reunits, tenen més mitjans que per separat? No hi ha dubte que un zero no constitueix, per ell sol, l'element d'acumulació d'una quantitat. Però, una renglera de zeros, estableixen cap variació material d'unes forces que poden ésser representades per aquest guarisme? És evident que no.

Però encara hi ha pitjor que constatar la possibilitat que, a fi de comptes, una pretesa suma de forces pogués ésser considerada com un arrencament de zeros; i és que, des de fa un llarg període, tota la gent que en podríem dir responsable de l'acció proletària es lliura a una

tasca de divisió i de confusió que treu tota moral als contactes que, després de les disensions i de la intransigència i del sectarisme, es procuren lligar amb penes i treballs. És a dir, que els fronts únics i les aliances neixen amb un vici d'origen que les desmoralitza i les incapacita per a fer res.

I és perquè en els medis proletaris existeix una fonda crisi, particularment deguda a que la gent representativa no vol renunciar als orgullis i als amors propis personals. En època de crisi és quan calen les rectificacions lleials i una actitud d'abnegació de partit. Tothom s'ha de convèncer que és més capaç de fer quelcom un partit petit que la unió d'una sèrie d'homos que no han sabut resoldre els seus dubtes personals, ni sacrificar opinions de detall en bé d'una acció orgànica fonamental.

Continuem presoners de la tradició funesta de la història del proletariat d'aquí. El proletariat sempre se l'ha fet seguir amb banderes d'abstraccions i amb estridències vagues i incoherents. I el front únic d'ara només és possible damunt la base d'una acció abstracta contra el feixisme, sense que, concretament, amb homes i amb organització, pugui plantejar-se res. Perquè és ben clar que si una acció fos possible, hauria de tenir lloc per mitjà del partit més ben preparat dels que participen en el front únic. I si aquest fet es produís, aleshores aquest partit no tindria necessitat dels demés. L'aliança obrera no pot fer-se per encobrir una dissidència criminal ni per a treure de les seves contradiccions a militants que han actuat tota la vida desorientats, i que sempre han fet servir la seva discutida eloqüència per a desorientar els altres.

Demés, aquest front únic d'ara resulta més desplaçat que mai, perquè no parteix de la premissa de la situació peninsular. A Espanya els socialistes no han de menester a ningú per a lluitar i, eventualment, vèncer el feixisme. El que no puguin fer ells no ho farà ningú. Per què, aleshores, anar a pertorbar la seva organització amb fronts únics extemporanis? I aquell que no sigui capaç de sumar-se a l'acció dels dirigents més autoritzats del proletariat per prejudicis de secta, o per gelosies i egoïsmes personals, quan proposi el front únic, ha d'ésser tractat com un enemic del proletariat. En el moment crític, decisiu i culminant de la lluita, no pot contar-se a mitges i amb condicions amb cap home, per més leader que l'hagin consagrat unes masses confusionàries i epilèptiques. El que no sigui capaç d'un mínim de disciplina tampoc és capaç de portar la més petita contribució a una obra revolucionària.

I pel que fa referència a Catalunya, la reacció contra el feixisme, o ve de la força immediatament disponible (perquè per més gran que pugui ésser el poder taumatúrgic de certs leaders, no creiem que es poguessin comprometre a improvisar una organització revolucionària amb tot el temps de que poden disposar) o aquí no hi ha manera de fer front a la Lliga com a representació directa i delegada del feixisme peninsular. I no cal que ens masturbem el cervell buscant la fórmula màgica de la lluita contra el feixisme. La massa ha parlat clar. Ja l'ha fet el

front únic. El que cal és que el partit revolucionari més solvent, i aquest és el nostre, tingui en compte el fet històric de que sigui ben utilitzada la palanca d'acció que els esdeveniments senyalen amb el caràcter de viabilitat. I res més. Res més que sigui caure en trampes posades per impotents, ja que aleshores, fins i tot perderíem la petita força i la petita cohesió que tenim.

Actualment, el proletariat es troba sense organització sindical, o amb què els Sindicats de la Unió General de Treballadors estan absorbits per un treball intern que no els deixa la necessària llibertat de moviments reivindicadors. Cal que no es jugui sense més ni més amb aquesta força seguint les iniciatives dels que a Catalunya ho han destruït tot. Però en aquest terreny, precisament perquè no intervé el factor doctrinal i disciplina ideològica, ja que en el terreny econòmic l'entesa té una base simplificada; en aquest terreny, doncs, seria convenient fer un esforç per a lliurar el proletariat de la seva actual indefensió. En aquest terreny l'entesa és necessària, i convenient i possible. I si no vol fer-se aquí per a no poder superar les fantasies i els enfraïments mentals de sempre, i per a voler tancar amb les bones intencions la incapacitat de fer una feina pràctica, que es deixi el camí lliure als partits que volen enfortir-se i que responen a una tradició, a un ambient i a una corrent internacional. I que han superat l'individualisme mesquí, el críticisme eixorc, per subordinar-se a un plan i a una voluntat de lluita.

RAMON JOVÉ BRUFAU

Els fills de S. Isidro

L'Institut Agrícola Català de San Isidro és una cova de ganduls com el seu patró. Mentre San Isidro pregava, o sigui que no treballava, els àngels li feien la feina; als agrícoles de l'Institut també els fan la feina els altres mentre ells no treballen.

Ara, els propietaris de l'Institut Agrícola Català de San Isidro es declaren enemics de l'autonomia de Catalunya, perquè aquesta va pel bon camí, que és el d'obligar-los a treballar.

Però ells, abans que catalans serien qualsevol cosa, a condició que se'ls permetés anar tirant de la rifa, i s'alien amb els agrícoles de Castella per ajudar-los a sabotejar la República de tots i l'autonomia nostra.

Però no entrenen res, perquè ni la República ni Catalunya creuen en Sant Isidro.

Només respecten la dita d'un altre sant, Sant Pau, qui deia: Qui no treballa no menja.

Maniobra feixista

Les empreses de serveis públics a Catalunya han començat una ofensiva de gran volada contra llurs obrers.

Els accionistes que guanyen milions sense fer res, i els caps que guanyen sous enormes sense fer gran cosa, troben que els que treballen guanyen massa.

I els que treballen troben que la cosa és a l'inrevés. I tenen raó.

El feixisme en marxa

El banderí de reclutament

Fins ara el feixisme, com a perill immediat per a la classe obrera peninsular, no passava d'ésser més o menys hipotètic. Uns quants cops d'audàcia (?) d'uns barres protegits per la negligència de les forces d'ordre públic, que al nostre país es remunten no més enllà de l'assalt a «Nosotros», en els darrers badalls de la monarquia el 1930; constituïen la història del mimetisme feixista a Espanya. El cop d'Estat del 13 de setembre, amb totes les atzagaiades subsegüents de set anys de mala memòria, no es pot carregar a l' haver del feixisme-típus que avui plana damunt Europa i en considerables regions asiàtiques, per tal com Primo de Rivera era un dictador al dictat del cràpula d'Alfonso XIII, que ultra ésser cràpula i deslleial amb els seus mateixos servidors era ase en grau superlatiu, i, prova d'això, fou la ruptura del rei amb l'inefable Puig i Cadafalch, que tant havia col·laborat, en nom, es veu, de tots els catalans i en perfecte President de Catalunya, a fer possible el cop d'Estat que havia de donar amb l'oblit de les responsabilitats reials en les desfetes africanes el Poder a la burgesia industrial del nostre Foment Nacional del Treball. La badada i el cretinisme del Borbó, mal aconsellat per altra banda per extenses zones del militarisme espanyol, hipertrofic i tan ase com el senyor al qual servia, ens estaliva que la dictadura primoriverista pogués fer assaigs feixístics sobre la pobra carn del proletariat espanyol, per haver-li mancat el suport d'aquells sense els quals no hauria estat possible el cop d'Estat.

La Dictadura no va tenir ni intel·lectuals que en cantessin les seves excel·lències, perquè no hi havia qui els pagués els seus ditrambes ni va tenir masses que l'ajudessin a fer el tou de la multitud en què ha de descansar el feixisme, perquè no hi hagué col·laboració de la burgesia industrial, que és l'encarregada de fornir aquests exèrcits de mercenaris que fan possible la seva instauració. Els nostres burgesos terrassencs i sabadellencs, els de Mataró i els de Manresa, els botiguers barcelonins de la mitja cana curta i del quilo de nou-cents grams, van preferir fer la viu-viu i escanyar tot el que van poder, però no van col·laborar com col·laboren avui a crear i accentuar l'atur forçós, que és la gran formal i la pedrera inexhaustible que forneix els exèrcits de desvagats que són la presa fàcil dels aventurers que arreu d'Europa han organitzat aquesta gent condemnada a la misèria, al servei de la golafreteria i les apetències morboses de la reacció.

I ací estem. De la proclamació de la República ençà, la burgesia industrial de Catalunya s'ha llançat al saboteg del règim amb el mateix entusiasme i amb idèntica persistència que els aristòcrates latifundistes de les Castelles i Andalusia. No són games de dir-ho, car podrien omplir-se volums en enunciar l'actuació criminal a què s'han lliurat arreu d'Espanya els homes de la Lliga, de

bracet amb els vells representants de la política monàrquica espanyola. S'ha acudit a tot. De les conferències sedicioses del Ventosa i Calvell fins al fet pobre i miserable que un home tan representatiu com Francesc Cambó el dia 15 d'abril del 1931 suspengués les obres d'ampliació del seu edifici de la Laietana en la part que correspon al carrer de Mercaders, s'ha assajat tot per tal que l'home simplista del carrer acabés per desitjar el cop de força que acabi amb tant desballestament i amb la fam que s'ha ensenyorit de tantes llars escampades çà i lla del mapa peninsular.

La política de la fam i de la desesperació. Heus ací les armes que empren els enemics de la classe obrera i de la República que podia treure-la d'un estat d'abjecció que han prolongat durant segles propietaris i militars, capellans i cacics.

Tres anys de saboteg de l'obra republicana han fet possible que el perill d'organització i d'enquadrament de milícies controlades i al servei de la reacció fossin un perill real. Avui el feixisme tindrà via lliure perquè s'intenta fer votar si us plau o per força una quantitat no despreciable de milions per a fer front a l'atur forçós. Aquests diners seran controlats per les bandes del Gil Robles i sortiran d'allà on calgui, d'on poden sortir únicament: dels que en tenen. Els que en donin, de grat o per força, prou tindran compensacions en l'ordre polític. A canvi del subsidi, el mort de gana que fa mesos i anys que no treballa s'enrollarà a les esquadres d'assalt de la J. A. P., de la J. O. N. S. o de la F. E.; és igual. El capitalista, el banquer, el botiguer als quals se'ls hagi imposat tributs que consideraran, de moment, com de guerra, un nou món, lliura de Jurats mixtos i de Sindicats d'acció directa se'ls obre de bat a bat a la seva golafreteria.

El feixisme és ja una realitat a la Península. Existeixen totes les condicions objectives per a afanquir-li el pas. Milícies en marxa, banquers que les financaran, fabricants que en crearan l'exèrcit de reserva en tançar llurs fàbriques...

I a dalt de tot, un Govern feble, amb una feblesa pactada, que els deixarà fer com Giolitti el 1922 a Itàlia i Von Papen el 1933 a Alemanya.

FRANCESC BOTELLA

(Continuació)

A l'endemà veiem la poca fortuna que els acusadors han tingut en escollir llurs sacrificats. Els aliegats de defensa dels quatre acusats tenen la virtut inesperada de convertir un procés contra el comunisme en un procés contra el feixisme. Les primeres paraules de Dimitroff ja deixen preveure que el veritable director del procés no serà el President Bünge, sinó ell. Perseguit pels agents policíacs de tota l'Europa capitalista, treballador infatigable de la causa del proletariat universal, Dimitroff ha après perfectament com es comporta el proletariat davant d'un tribunal capitalista. En forma enèrgica i rotunda, protesta contra la seva detenció i declara públicament que ha estat cinc mesos encadenat. Com els altres acusats búlgars, refusa els defensors nazis que el Tribunal li proposa, tota vegada que tots els proposats per ell no han estat acceptats. Però la llei alemanya, exigeix la presència d'un advocat defensor i el tribunal designa finalment, vulgues no vulgues, el nazi Teicherke.

En el seu primer parlament, Dimitroff subratlla d'una manera especial que és un revolucionari proletari, insistint particularment sobre aquesta darrera condició, puix —diu— hi ha gent com l'ex-Kromprinz, un dels líders actuals del nacional-socialisme, que gosen dir-se també revolucionaris.

Les declaracions i les preguntes de Dimitroff posen al Tribunal en una difícil situació, puix tracten punts comprometedors que el Tribunal voldria mantenir-los amagats, apartats del debat. Per exemple, Dimitroff pregunta al jutge d'instrucció, per què afirmà que els acusats búlgars eren els autors de l'incendi de la Catedral de Sofia. El jutge, desconcer-

L'INCENDI DEL REICHSTAG

tat per la pregunta, no sap què contestar, i el President, furios, obliga a callar Dimitroff. Els altres acusats es comporten amb el mateix coratge. Torgler declara que només la consciència de la seva innocència i la voluntat de rebatre totes les acusacions llançades contra el seu partit, l'han permès resistir totes les seiresances del seu llarg període de reclusió.

Per altra banda, Lubbe insisteix diverses vegades que no és comunista, cosa que inquieta molt el Tribunal. Tot el que se li pot fer declarar és que ell ha incendiat l'edifici del Reichstag, d'acord amb, les seves pròpies idees. En una ocasió, Dimitroff intervé en l'interrogatori a què el sotmet el Tribunal i pregunta com pot explicar-se el fet que Van der Lubbe es mostrés viu i loquaç en les seves primeres declaracions i que en la vista es mostri totalment apàtic i incommunicable. Si Van der Lubbe es troba en perfecte estat de salut, com afirma el pèrit mèdic, no queda—insinua Dimitroff— més que una sola hipòtesi... Aquesta pregunta es interrompuda violentament pel President, qui pres de gran indignació, nega a Dimitroff el dret a emetre hipòtesis. Torna a insistir Dimitroff i a pesar dels esforços del President per fer-lo callar, pregunta a grans crits per què Van der Lubbe contesta una vegada afirmativament i altres negativament a les mateixes preguntes i demana al Tribunal que preguntí a Van der Lubbe si abans del procés havia sentit parlar alguna vegada de Dimitroff i qui ha estat el que l'ha ajudat!

El Tribunal queda totalment desconcertat

per aquestes preguntes i prohibeix a Dimitroff formular noves preguntes.

Curiós espectacle el d'aquest Tribunal armat fins a les dents, que tremola davant de les preguntes de quatre acusats sense defensa!

Malgrat tot, l'interrogatori de Van der Lubbe ha donat alguns resultats interessants. S'ha dit que Van der Lubbe, abans de l'incendi del Reichstag, havia intentat ja altres incendis d'importància, entre ells el de l'edifici de la Beneficència municipal de Berlín. Es diu que no reeixí i és realment difícil de fer creure que l'home que no aconseguí fer cremar les barraques de fusta de la beneficència berlinesa, podés en un quart d'hora calar foc pels quatre costats a l'edifici del Reichstag, tot ell de pedra, estretament vigilat i absolutament inaccessible, tota vegada que Van der Lubbe preté haver obrat sol.

ELS TESTIMONIS DE CÀRREC I L'ACUSAT

¿Qui són els testimonis de càrrec de la vista? Gairebé tots ells nazis. Entre ells, com entre els altres, trobem lladres i falsos moneders, assassins i un cert nombre d'ex-comunistes expulsats del partit i que ara creuen arribada l'hora de llur revenja. Barrejats entre uns i altres, trobem uns pocs funcionaris intimidats que no gosen confessar el que saben. El fiscal, però, no dona gaire importància ni a la classe dels testimonis ni en les contradiccions de les seves declaracions.

Però Torgler no s'abat per això. Torgler, amb veu decidida i clara, explica la seva actuació el dia de l'incendi i les seves declaracions coincideixen absolutament amb les que el seu camarada Koenen féu en el contraprocés de Londres. El Tribunal, no sabent quin partit prendre, procura, per mitjans ridículs i infantils, descobrir càrrecs i llusoris contra l'acusat. Un dels seus principals arguments contra Torgler el basa en l'entrevista que Torgler tenia convinguda per a l'endemà de l'incendi amb Stampfer, un dels dirigents del partit social-demòcrata i cerca a veure-hi una inspiració secreta, quan la veritat no és altra que Torgler fou ordat per parlar sobre la creació d'un front únic contra el feixisme.

Per centèsima vegada el Tribunal intenta provar la relació de Torgler amb Van der Lubbe. Completament desesperats, els jutges tracten de reconstruir una fantàstica conversa entre els dos acusats dintre el propi edifici del Reichstag. Torgler pot demostrar, ben fàcilment, que un home de l'aspecte de Lubbe no hauria pogut penetrar mai al Reichstag. Ultra això, Torgler fa avinent que el havia donat l'ordre als porters d'anunciar-li totes les visites que el volien veure, i el propi Lubbe declara que abans de l'incendi no havia estat mai al Reichstag. El fiscal vol pretendre que els diputats comunistes rebien sovint en el Reichstag individus d'exterior sospitosos. Torgler li respon d'una manera terminant que indubtablement els diputats comunistes havien rebut molt sovint gent sense feina que realment no duien coll blanc, però que és inadmissible donar el qualificatiu de gent sospitosa a pobres obrers que anaven en demanda de socorsos!

(Continuarà.)

Als joves socialistes

La Joventut de la U. S. C. està en marxa. I la marca que porta, directa, greturera, sabem que ha d'accelerar el ritme cada vegada més accentuat del Partit, el qual, cada dia, marca una nova fita en la lluita decisiva que es produeix en la vida del nostre poble.

Els joves camarades de Barcelona estan decidits—i es comença de demostrar amb fets—que l'impuls de les Joventuts Socialistes de Catalunya, signifiquin per llur disciplina, llur nombre i llur actuació, una força real en defensa del Socialisme i de valla aturadora d'aquesta organització criminal que és el feixisme.

I perquè arreu on hi hagi una cèl·lula de Joventut Socialista es pugui esclafar el feixisme naixent, cal que els joves socialistes de totes les viles catalanes s'organitzin en una Joventut.

Des de JUSTICIA SOCIAL i mentre no tinguem el nostre portanveu diari, orientarem tots els joves socialistes per tal que es puguin organitzar eficientment.

La primera mesura a prendre serà posar-se en contacte amb la Joventut de Barcelona, al mateix estatge del Partit, i indicar totes les activitats que pensen portar a cap els joves camarades de Catalunya.

Des de Barcelona, i a mesura de les nostres forces, ajudarem a tots els joves camarades:

a) En ço que es refereixi a organitzacions.

b) En propaganda oral per companys de la Joventut de Barcelona.

c) En propaganda escrita, si tenen algun periòdic comarcal on puguin reproduir-s'hi articles periodístics.

d) En ço que es refereixi a orientació sindical o bé política.

Cal, doncs, que en totes les poblacions de Catalunya on hi hagi una organització socialista, els joves companys que no tinguin Joventut organitzada, la constitueixin, sense precipitacions, naturalment, amb la major brevetat possible.

Si abans de la definitiva constitució volen celebrar un miting, només cal, com havem indicat anteriorment, notificar-ho a la Secretaria de la Joventut de Barcelona, perquè des d'aquí es deleguin els companys oradors necessaris.

Joves socialistes! Cal que tots, en aquests greus moments, penseu en el perill que les masses treballadores que no reben cap orientació socialista, són un camp abonat per a néixer-hi el gram. Als joves socialistes, doncs, que són els que amb llur labor han d'orientar els explotats de la terra catalana, i portar-los al camí de l'ideal marxista, és a qui afecta la responsabilitat que els treballadors de prop seu, en el dia solemne i no molt llunyà de la definitiva victòria, estiguin al nostre costat o bé enfront nostre.

Joves socialistes! Organitzeu-vos! Penseu que necessitem l'esforç de tots, i sobre tot el vostre pit i els vostres braços!

Per les Joventuts Socialistes!

J. BERENGUER I SOLANA

Assemblea extraordinària a la Joventut Socialista de Catalunya

Dijous, dia 18, assistirem a l'Assemblea de la nostra Joventut. Fou magnífica la impressió que ens causà el gran nombre d'afiliats que hi assistiren. Seguidament, els companys del Comitè Executiu ens donaren compte de llurs treballs. En primer lloc es parlà de la necessitat de crear una Secció infantil. Per tant, quedà constituït el Comitè de la dita Secció ópels companys Granados, Castillo i Gómez. Representant, Granados.

Seguidament es passà a la constitució del Comitè de Propaganda. Després de llarga deliberació foren nomenats els companys Berenguer, García, Montes i Chivillé. Representant, Ribes.

A continuació es parlà de crear un butlletí, ja que la joventut té un espai molt reduït al nostre setmanari. Quedaren nomenats els companys Franquet, Villacampa i Fàbregas. Després, es passà a crear el Comitè de Festes, que quedà constituït pels companys Silveri, Eduardo, Muñoz, Berenguer i Pons. Representant, Candela. Seguidament es constituï el Comitè de Cultura, quedant nomenats els companys Amat, Mercadé, Pons, Pi i Vil·la. Representant, Villaley. Finalment, es constituï el Comitè de Biblioteca. Foren nomenats els companys Botxaca, Pi i Marco. Representant, Taxonera.

Amb gran entusiasme, a la una de la matinada, s'aixecà l'Assemblea, quedant tots els assistents satisfets de la tasca portada a terme.

La Unió Socialista de Catalunya i el Partit Socialista Obrer Espanyol

S'han trencat les relacions entre la U. S. C. i el P. S. O. E. És molt lamentable, però no podria ésser d'altra manera.

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya ja més de mig any que malda per arribar a un acord que convenia abans que tot al P. S. O. E.

Però la Comissió Executiva del Partit Socialista Obrer Espanyol ha oposat sempre un rebús suïcida recolzant-se, en aparença, en la sagrada intangibilitat de la lletra escrita dels seus Estatuts, evidentment arcaics, però obeïnt en realitat a inspiracions subterrànies inspirades pels que del Socialisme a Catalunya volien fer-ne un escambell, i que ja havien estat descoberts per l'antiga Federació Catalana.

Aclarides avui les coses, el Comitè Executiu de la U. S. C. ha tramès a totes les seves Seccions i Agrupacions la circular següent:

Barcelona, 2 de febrer del 1934.

Estimats companys:

Les relacions de la Unió Socialista de Catalunya amb la Comissió Executiva del Partit Socialista Obrer Espanyol, s'han interromput altre vegada. Admesa suara, en principi, la Unió Socialista de Catalunya per la Comissió Executiva ha estat posada al marge de l'organització, aquesta setmana, per acord de la mateixa Executiva.

Per tant, és necessari que el Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya doni compte del que ha succeït, a tots els companys, sense passar per alt cap detall.

Sabien els companys que les conclusions del Congrés Extraordinari d'unificació no foren acceptades per la Comissió Executiva del P. S. O. E. La Unió Socialista de Catalunya no fou admesa als regles del P. S. O. E., aparentment, per haver-se donat uns Estatuts que la Comissió Executiva cregué contraris a l'organització general. Davant d'aquesta realitat, poc falaguera i gens sospitada, el Comitè Executiu convocà una reunió de delegats de les Agrupacions afiliades a la Antiga Federació Catalana, per considerar-les més directament afectades i per a conèixer llur opinió. Aquesta reunió fou celebrada i els companys delegats, després d'escoltar la lectura de la «responsabilitat creuada» entre el Comitè Executiu i la Comissió Executiva i l'informe verbal que féu el company Comorera, i les gestions personals realitzades sense èxit a Madrid, per unanimitat resolgueren ratificar els acords del Congrés Extraordinari d'unificació.

Aquesta era la situació i no s'hauria modificat de no haver-se produït els esdeveniments polítics tan curullts de perills i ensams tan plens de possibilitats revolucionàries.

Foren dissoltes les Corts Constituents i es produí la tràgica derrota de les Esquerrres en les eleccions del 19 de novembre. Inmediatament tot canvià. Se succeïren hores d'angoixa en el curs de les quals semblava imminent un cop d'Estat. I davant dels nous fets, el Comitè Executiu es considerà obligat a reprendre el contacte, mai tanmateix no interromput, amb la Comissió Executiva. Anà a Madrid el company Comorera, per manament del Comitè Executiu, amb el desig d'assistir a la reunió del Comitè Nacional i freturós de donar a conèixer als companys de la resta d'Espanya l'estat d'ànim dels companys de Catalunya. No pogué assistir a les reunions, però tingué l'oportunitat de conversar amb els companys delegats i comprovar l'ambient de simpatia amb què eren rebudes les gestions de concòrdia i l'interès que desvetllava entre la massa dels delegats la vida triomfal de la Unió Socialista de Catalunya. No del tot desesperança, el company Comorera, abans de tornar a Barcelona, conversà llarga estona amb el company De Francisco, i, després de molt discutir, li preguntà què faria la Comissió Executiva si el Comitè Executiu, en evitació de mals majors i tenint en compte la gravetat política i la greu responsabilitat que tots teníem, deixés en suspens l'Estatut aprovat pel Congrés Extraordinari d'unificació i acceptés, mentre el Congrés no es reunís i no digués la darrera paraula, els Estatuts de l'antiga Federació Catalana. El company De Francisco contestà que això arranjaria moltes coses, però que caldria saber com quedaria la titulada Federació de Barcelona, expulsada pel Congrés de Mataró i dissolta pel Congrés de Lleida. Desagradablement sorprès, encara que de sobte ben assabentat dels motius íntims que determinaren l'actitud de la Comissió Executiva, el company Comorera contestà que sobre això no hi havia d'haver discussió, perquè mai la Unió Socialista de Catalunya no es presta-

ria a cap resolució, acord o maniobra que imposés una rectificació, una desqualificació, una bufetada moral als companys de les Agrupacions que en ús de llurs drets intervingueren en els Congressos de Mataró i de Lleida, i, molt menys encara, tenint en compte que eren, precisament, els que amb bona voluntat havien col·laborat amb nosaltres per a arribar a la unificació.

El company Comorera tornà ben convençut que les gestions no serien represes. Però dies després del seu retorn, el Comitè Executiu rebé una carta de la Comissió Executiva en la qual li preguntava si estaven disposats a ratificar, per escrit, l'ofertament verbal que el company Comorera féu al company De Francisco. El Comitè Executiu, tot i saber que s'excedia en les seves atribucions, però convençut que els companys sabrien perdonar-li aquesta actitud per la bondat de les seves intencions, contestà immediatament en sentit afirmatiu. En rebre la nostra carta la Comissió Executiva publicà a *El Socialista*, que, resoltes les dificultats a regles, en àries, la Unió Socialista de Catalunya era admesa en els regles del P. S. O. E. i, simultàniament, els nostres companys diputats eren invitats a incorporar-se a la minoria parlamentària socialista. La carta oficial que ens trameté la Comissió Executiva, no era, però, tan categòrica. Se'ns anunciava en ella la vinguda del company Largo Caballero amb la missió de resoldre definitivament l'afer. El company Largo Caballero no vingué.

Entretant s'agreuà la situació política, ja admesa la Unió Socialista, i, havent-se refermat el pacte electoral amb Esquerra Republicana, s'anuncià una candidatura de «Frente Obrero» amb candidats de la titulada Federació de Barcelona i s'accentuaren els atacs a la Unió Socialista en l'òrgan del «Frente Obrero». Tenint en compte això, i no sabent cap nova del company Caballero, pocs dies abans de la proclamació de candidats, el Comitè Executiu trameté una carta a la Comissió Executiva, assabentant-la del que ací passava i fent-li saber que, si no obstant la nostra incorporació al P. S. O. E., es proclamessin uns socialistes en llistes contràries, nosaltres donaríem per finalida la nostra gestió. A la vegada demanàvem que no s'oposés a la intervenció del company Prieto al miting de la Monumental. Tot seguit se'ns comunicà la vinguda del company De Francisco.

El company De Francisco es posà en contacte amb nosaltres i amb els directius de la titulada Federació de Barcelona. Ens demanà que fésim un esforç per a arranjat totes les dificultats, i li proposàvem una fórmula que palesava el nostre excessiu esperit de transigència. Tinguérem dues reunions amb una delegació de la Federació de Barcelona, a presència del company De Francisco, i no s'aconseguí la solució.

Nosaltres proposàvem, prenent sobre nostre una altra greu responsabilitat, que constés en acta que la Federació mai no havia deixat de pertanyer al P. S. O. E., que els membres de la Federació s'incorporessin col·lectivament a la Unió Socialista de Catalunya, sense signar

propostes, conservant tots la seva antiguitat, i que una Comissió mixta de dos membres de la Federació i de dos membres de la nostra Comarcal de Barcelona distribuís a llurs secció domiciliària als nous afiliats. La nostra proposició no fou acceptada. Contràriament, el company De Francisco, en forma d'últimatum, ultra fer-nos saber que totes les nostres Seccions haurien de trametre llurs Estatuts a l'Executiva per a la llur aprovació i que no ens seria permès d'organitzar les Federacions comarcals i que devíem dissoldre la Federació Comarcal de Barcelona, ens proposà: que l'Executiva fes un projecte d'Estatuts per a l'Agrupació de Barcelona, que aquest projecte seria discutit per delegats de la Federació i de la nostra Comarcal i que mentrestant subsistirien les dues organitzacions amb igualtat de drets i de poder i sota els Reglaments de la Federació.

Poguérem comprovar que l'Executiva no volia una solució cordial, sinó el sometiment de la Unió Socialista de Catalunya i la desautorització de les Agrupacions de l'antiga Federació Catalana que varen expulsar primer i dissoldre després la titulada Federació de Barcelona. Davant d'això no ens restava més que una actitud. Diguérem al company De Francisco que esgotades totes les fórmules de concòrdia, que no podien anar més enllà sense perdre la nostra dignitat, refusàvem la seva proposició, retravem la que havíem presentat i que d'ací endavant els socis de la titulada Federació que volguessin afiliar-se a la Unió Socialista de Catalunya ho havien de fer individualment reservant-se el Comitè Executiu el dret d'admissió.

La gestió del company De Francisco acabà així.

Darrerament ens hem assabentat que la Comissió Executiva ha aprovat un informe de De Francisco, no ha confirmat l'ingrés de la Unió Socialista de Catalunya al P. S. O. E., i ha resolt de preguntar a les antigues Agrupacions què pensen fer si continuen a la Unió Socialista de Catalunya o retornar al P. S. O. E. És una declaració de guerra.

Amb la concòrdia tranquil·la el Comitè Executiu accepta la situació creada per la intransigència suïcida de la Comissió Executiva. I en informar exactament del que ha esdevingut a tots els companys de l'antiga Federació Catalana i que és necessari que totes les Agrupacions i Seccions ratifiquen llur adhesió a la Unió Socialista de Catalunya. En el ben entès que aquesta declaració serà considerada prèvia als efectes de l'assistència al pròxim Congrés ordinari de la Unió Socialista de Catalunya.

Ara més que mai, companys, hem de demostrar amb la nostra fermesa la justícia de la nostra posició.

Volíem pertanyer al P. S. O. E., però conservant la nostra dignitat, la nostra autonomia i les característiques pròpies de la nostra organització. No hem estat compresos i a les nostres proves de cordialitat se'ns ha contestat amb subterfugis. Companys, no som una «província» més.

Companys! Pel Socialisme: Visca la Unió Socialista de Catalunya! Pel Comitè Executiu: El President, Joan Comorera. — El Secretari general, R. Folch i Capdevila.

Horitzons socials femenins

II

Mirem l'hemicicle d'aquestes Corts espanyoles que, per primera vegada, representen les voluntats dels ciutadans i, en nombre superat, de ciutadanes. Quatre dones als escons socialistes, una sola als escons de dreta. Una nova paradoxa a afegir a les múltiples que aureolen la realitat femenina. Mentre la voluntat del gran nombre femení determinava la reculada d'esquerres, servint magníficament totes les forces de la reacció, constituint-ne la més bella esperança, quatre dones als bancs socialistes per una sola als bancs de dreta, diuen ben clar quina és la veu de la dona en l'elaboració de les lleis per les quals volem ésser regides.

Aquesta mena de divorci entre l'esperit femení, ja entrat francament a la palestra, i la gran massa d'esperit femení que constitueix la mèdulla de allò que la societat té de més vital i permanent, mereix sobradament la nostra atenció perquè ens aturem a reflexionar-hi.

D'aquest nou aport de forces, quina, al capdavall, serà la predominant? Aquella feta d'intencions que plasma i mou l'ànima del major nombre de dones, o aquesta feta de raó, reflexió i lògica que guia la minoria femenina d'avant-guarda? La lògica, la raonada, contestaríem exposivament.

Però l'interrogant va a fons i la resposta ràpida no pot ésser rigorosa. Altrament, el temps tindrà la darrera paraula; limitem-nos avui a justificar la nostra actitud reflexiva enfront de la gravetat de la incògnita.

Diversos pensadors, en d'istes formes, han dit: «Els homes fan les lleis, les dones fan els costums, però com que els homes, fent les lleis, no fan més que sancionar costums, les dones, en realitat, són les qui fan les lleis.»

D'aquesta amalgama de *boutade*, de paradoxa i de veritat, en retrobem el fons en el més pur marxisme i el collim de llavis del propi Marx, en un discurs pronunciat davant el tribunal de Colònia, on, exposant la seva teoria, diu així: «La societat no descansa sobre la llei. Això és un concepte que els juristes s'han forjat. És al contrari la llei que ha de trobar el seu fonament en la societat, la que ha d'ésser expressió dels seus interessos i necessitats comuns.»

Gran i profunda veritat. Les lleis no passen d'ésser expressió d'interessos i necessitats, i en la plasmació d'aquests interessos i necessitats la dona és un factor de cabdal importància. Si bé és entorn a la propietat individual que s'ha organitzat tota l'estructuració econòmica de la societat, és damunt d'un comú sentir que s'han assentat les seves bases morals, bases que tant com les lleis han justificat totes les injustícies i tant o més que els exèrcits n'han estat la millor salvaguarda.

Aquest comú sentir és irradiat per la dona, i a ella haurem d'anar si volem canviar-les. D'aquí la gravetat de la incògnita apuntada.

I d'aquí, també, la dificultat de la tasca. Díficil perquè és fonda, necessària si volem un món de justícia i mutu ajut, femenina perquè va al sentir, a l'arrel de tota realitat. Tasca avui de dones que sentin i pensin en socialistes.

MARIA PI DE FOLCH

La posició revolucionària de les Joventuts socialistes

Heus ací la declaració, aprovada per majoria de vots en el Comitè Nacional de la Federació Nacional de Joventuts Socialistes, i a la qual tots els afiliats cal que ajustin la seva conducta:

«Reunido el Comité Nacional de la Federación de Juventudes Socialistas de España en el día de la fecha, para examinar las circunstancias políticas presentes del país, en vista de las cuales las fuerzas reaccionarias trabajan por consolidar su posición frente al movimiento revolucionario de la clase trabajadora, quien propugna por establecer un régimen socialista mediante la conquista del Poder político;

Y a la vista de las diferentes tesis sostenidas por los militantes del Partido Socialista Obrero Español, unas partidarias de una acción política de carácter fabiano y otras defensoras de una acción agresiva, eminentemente revolucionaria, conducente a la conquista del Poder para la instauración del Socialismo en España, en consideración a la gravedad de la lucha de clases en el momento actual, cuya desembocadura no puede ser otra que fascismo o Socialismo,

Declara:

1.º Solidarizarse totalmente con la actuación del Partido Socialista

Obrero Español (con la campaña realizada por el presidente del Partido y con el contenido de «El Socialista»).

2.º Recordar a todos los jóvenes socialistas su obligación de trabajar un sus Sindicatos por una identificación absoluta con la táctica del Partido.

(El 3.º y 4.º puntos los consideramos no publicables. Los afiliados los conocerán a través de sus Secciones.)

5.º Solicitar del Partido haga lo más pronto posible alianzas con las organizaciones comunistas y socialistas, con objeto de que en el movimiento revolucionario que se prepara tome parte todo el proletariado español organizado en cualquier Central sindical, político de carácter obrerista (Asturias).

En relación con la declaración precedente, el Comité Nacional de las Juventudes Socialistas afirma su resolución de rechazar toda solución intermedia de carácter republicano, ya que el curso de los acontecimientos, dada la situación política del país, no lleva a otra solución que a un Gobierno francamente socialista que dé satisfacción a las aspiraciones del proletariado español por la implantación de su programa totalitario.»

SUBSCRIU-TE A L'EMISSIÓ DE TREBALL

(Aquí excluïmos otro párrafo impublicable.)

Esos son los acuerdos del Comité Nacional, a cuyo cumplimiento aportarán todos los militantes el mayor celo posible.»

Es d'esperar que aquesta saludable reacció dels nostres joves camarades tingui èxit i faci prosèlits. Per nosaltres, els de la U. S. C., no es perdrà.

Romania, camp de batalla dels capitalismes francès i alemany

ROMANIA, CAMP de batalla dels... Encara que l'estultícia i la ferocitat són caràcters comuns i remarcables de tots els moviments feixistes que avui estan en organització en la quasi totalitat dels Estats europeus, en el feixisme romanès es presenten d'una manera particularment remarcable.

A pesar del caràcter fonamentalment nacionalista del feixisme, el feixisme romanès és un moviment d'importació.

A Romania estan en pugna els interessos de França amb els interessos d'Alemanya.

França mobilitza, des de Ginebra, les altes esferes polítiques de Bucarest.

Alemanya, per tal de contrarrestar la política francesa, organitza el feixisme, que comença ja a pesar en la política romanèsca.

El caràcter germanòfil del feixisme romanès és evident, i no tracten pas de disimular-lo ni els feixistes romanesos ni els seus correligionaris alemanys.

Quan fou assassinat Duca, el ministre liberal i francòfil, la *Reinisch-Westfalische Zeitung*, òrgan de la indústria pesada del Ruhr, deia:

«El liberalisme personificat pel poderós partit liberal del primer ministre francòfil Duca, a la demanda expressa de França, que l'amenaçava amb negar-li l'emprèstit, ha començat la lluita contra els representants actius de la idea feixista a Romania, per tal de suprimir—com es fa a Txecoslovàquia i a Àustria—un moviment que deu el seu impuls veritable a la Revolució alemanya i que ha estat fortament influït i fecundat per aquesta Revolució.»

La lluita contra el feixisme romanès significa, per tant, una lluita contra Alemanya, lluita que, sota la direcció suprema de França, s'ha perllongat del front austro-txec al front romanès i que tendeix a impedir l'expansió intel·lectual i econòmica d'Alemanya vers el sud-est.»

Duca, efectivament, iniciava una política de submissió davant França. Les seves primeres disposicions afavorien obertament els interessos de l'economia francesa i seguint indicacions de França va dissoldre els *Guàrdies de Ferro*, l'organització feixista germanitzada.

I Duca fou assassinat per un membre de la *Guàrdia de Ferro*.

¿Una venjança de l'organització perseguida?

No. Un incident en la lluita entre Alemanya i França.

L'assassí de Duca potser creu haver realitzat un acte patriòtic.

Si les seves declaracions són sinceres, cosa ben possible, l'assassí no té consciència d'haver servit Alemanya. Creu haver servit la *pàtria*.

Sembla tot orgullós de la seva gesta i declara:

«He mort Duca perquè era maçó i volia lliurar el Poder als jueus.»

L'odi als jueus és la característica dominant del patriotisme romanès.

El patriota romanès, ja abans de realitzar-se la unitat romanesa, odiava més els jueus que els hongaresos i els russos que tenien sota el seu domini vastos territoris ocupats per una majoria de població romanesa.

L'antisemitisme dels patriotes romanesos donà lloc a freqüents i terribles pogroms, les grans estocinades de jueus.

Els pogroms de Romania només han estat superats, en crueltat i en el nombre de víctimes, pels pogroms de la Rússia tsarista.

I aquest antisemitisme ferotge i tradicional dels nacionalistes romanesos ha estat incorporat a l'ideari motor del moviment feixista germanitzant.

Duca, d'acord amb els interessos de França, seguia una política de simpatia per als jueus.

El seu successor, Tatarescu, segueix la mateixa política. Ha accentuat, naturalment, la persecució de les organitzacions feixistes i ha atorgat *podors especials* a Manolescu Strunga, el seu ministre de la Governació, per tal que adopti les mesures que cregui més adients per a destruir les organitzacions feixistes.

De moment s'ha acabat la política capriciosa del rei Carol, adés d'iniciativa personal, adés inspirada per la senyora Lupescu.

França mana. Mana per mediació de Titulescu, el ministre d'Afers Estrangers que sobreviu als ministèris que van caient, un darrere l'altre.

Titulescu s'ha instal·lat a Ginebra: allí rep les ordres que transmet a Tatarescu.

Aquestes ordres tendeixen a destruir la influència germànica a Romania, però aquesta influència ha

fet ja grans progressos i és difícil Algú ha dit que la *Guàrdia de Ferro* s'havia llançat massa aviat a la lluita oberta pel Poder. Que l'organització no era encara prou forta per a una cosa semblant i que ara serà fàcilment destruïda pel Govern francòfil.

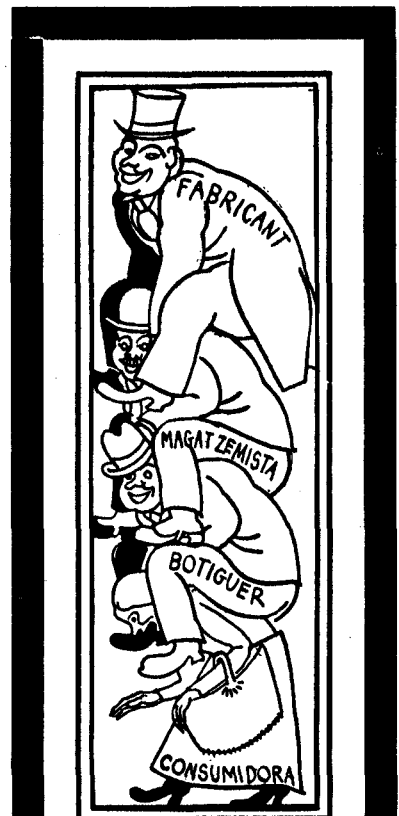
Els fets demostraran que, pel contrari, la *Guàrdia de Ferro* és una organització perillosa, extraordinàriament perillosa, i que difícilment un Govern liberal podrà alliberar el país de la dictadura feixista.

Només una revolució proletària podria barrar el pas al feixisme. Una revolució proletària que començaria foragitant del Poder els polítics al servei de l'alta finança francesa.

D'aquesta pugna entre l'alta finança francesa, representada pel partit liberal (i altres polítics) i l'alta finança alemanya, representada per les organitzacions feixistes i també, d'una manera més subtil, per certs polítics, l'única víctima, en definitiva, és el proletariat romanès.

I per tal d'allunyar d'una manera definitiva el perill d'una dictadura, caldria que l'única víctima, el proletariat, organitzat, s'apoderés del Govern i implantés un Govern obrer.

Però el proletariat romanès no sembla pas tenir encara l'organització necessària per a adoptar aquesta mesura radical i eficient, i sembla condemnat a ésser, per uns anys, encara, la víctima dels capitalismes alemany i francès.

TOTS
sobre el
consumidor!
TOTA
l'economia capitalista
es basa en l'exploitació
de la força de consum
de la massa obrera!

Treballem per acabar
amb aquesta explotació
ingressant a la

**Cooperativa
General de
Consum de
Barcelona**

Montmany, 24
Telèfon 81444
REPARTIMENT A DOMICILI

A les Seccions

Poguèrem comprovar que l'Executiu del Comitè Executiu ha fet circular a les seves seccions la següent comunicació:

Companys: Us recordem que des del primer de gener corrent, segons la modificació d'Estatuts acordada en el Congrés de fusió, ha estat canviada la forma de tributació de les confederals. La tributació és, per a Seccions, per supressió del segell l'any corrent, de dues pessetes per afiliat, les quals heu de satisfer a la bestreta si bé, per tal de donar-vos facilitats, podeu fer el pagament de la meitat a raó d'una pesseta per afiliat, corresponent al primer semestre de l'any.

Us preguem, doncs, que a la major brevetat possible feu l'ingrés d'aquest primer semestre. Hem de prevenir-vos que, obeeint les disposicions estatutàries, no podríem acceptar la vostra representació al proper Congrés si no esteu al corrent de pagament.

Vostres i del Socialisme.
Pel Comitè Executiu. El Tresorer, *R. Palomas*.

Barcelona, gener del 1934.

CONVOCATORIES

Per dijous vinent, dia 1 de febrer, són convocats tots els companys que pertanyen als distints Comitès que foren creats a l'última Assemblea extraordinària. Hora de reunió: a les deu de la nit.

El Sindicat Obrer de Productes Químics de Barcelona (U. G. T.), ha obert una oficina al carrer de Sant Joan de Malta, 113, baixos, de la barriada de Sant Martí, que funcionarà cada diumenge de deu a dotze del matí.

Aquesta oficina anirà a càrrec del company Aveñl Sánchez.

La Societat d'obres fleques «L'Espiga», es reunirà en Assemblea extraordinària el proper diumenge, dia 4 de febrer, a les onze del matí de l'ordre del dia següent:

1er. Projecte d'una quota extraordinària de 0'25 pessetes per afiliat i per una sola vegada.

2on. Orientació a seguir per la nostra representació al Jurat mixt.

Tenint en compte la importància del primer apartat de l'ordre del dia, s'adverteix als companys que no assisteixin a l'Assemblea sense motiu justificat, que s'entendrà que estan d'acord amb allò que s'aprovi.

LA JUNTA

La Societat de Paletes i Peons (U. G. T.), convoca els seus afiliats per a avui, dissabte, a dos quarts de quatre de la tarda, per a discutir l'ordre del dia següent:

1er. Aprovació de l'acta anterior.

2on. Aprovació de l'estat de comptes del quart trimestre de 1933.

3er. Actuació del Comitè.

4rt. Nomenament de càrrecs.

5è. Assumptes generals.

La reunió tindrà lloc a la Casa del Poble, 1er. de Maig, 7.

Demà diumenge, dia 28, es realitzarà una excursió matinal al Castell de l'Aramprunyà. Els detalls seran anunciats a la nostra pizarra.

Curs d'economia política

Avui, dia 27, tindrà lloc la novena lliçó del Curs d'Economia Política, a l'aula n.º 4, a càrrec del company R. Folch i Capdevila.

Constitució de la Secció de la U.S.C. Barcelona - Centre

Es convoca als companys de la demarcació compresa entre els següents carrers: Creu dels Molers, pujant per Rocafort fins al carrer de Londres, baixant per la Diagonal fins al carrer de Còrcega, terme Marina, i d'aquí fins a la Carretera de Mataró, i Barceloneta, a l'Assemblea que tindrà lloc el dia 30 del mes corrent, a les 10 de la vetlla, a la Casa del Poble, per donar efectivitat als acords de constitució de la Secció de Barceloneta-Centre, amb el següent ordre del dia:

1er. Lectura i aprovació del Reglament interior.

2on. Nomenament de la Junta.

3er. Nomenament de delegats a la Federació Comarcal.

4rt. Nomenament de delegats al Cens Electoral.

LA COMISSIÓ

Unió Socialista de Catalunya

CONVOCATORIA

A totes les Seccions i Agrupacions

El Comitè Executiu de la «Unió Socialista de Catalunya», en compliment del que disposen els articles 12 i 13 dels Estatuts, convoca les seves Seccions i Agrupacions al

Tercer Congrés General Ordinari

que tindrà lloc a la Casa del Poble de Barcelona (Primer de Maig, 7) els dies 19 i 20 de maig vinent, per a tractar del següent

ORDRE DEL DIA

- Validament de credencials.
- Reglament de discussió.
- Constitució del Congrés.
- Nomenament de Ponències.
- Informe del Comitè Executiu.
- Informe del Grup parlamentari català.
- Informe del Grup parlamentari espanyol.
- Informe del Conseller d'Economia i Agricultura.
- «Treball», diari. Informe de la Comissió.
- Proposicions.

INSTRUCCIONS

— La primera sessió del Congrés tindrà lloc el dia 19, a les sis de la tarda.

— Fins al dia 15 d'abril seran admeses les proposicions que vulguin presentar les Seccions i Agrupacions, i seran publicades en el número de «Justícia Social» del dia 21 d'abril, per tal que tots les puguin estudiar i resoldre.

— A cada Secció li correspon un delegat per dret propi i un altre per cada 25 cotitzants o fracció superior a 10.

— Els delegats designats hauran d'acreditar llur personalitat mitjançant la respectiva credencial signada pel President o Secretari general de l'Agrupació o Secció, i rebran, en canvi, en començar el Congrés, una targeta especial de Congressista, sense la qual no serà permesa a ningú l'estada al recinte del Congrés.

Barcelona, 20 de gener del 1934.

Pel Comitè Executiu de la «Unió Socialista de Catalunya».—El Secretari general, *R. Folch i Capdevila*.

Ara que hi som a temps

Abans que la barbàrie hitleriana arribés a imperar a Alemanya, precisàrem l'expansió arreu del món del virus feixista, no sens cert recel, però sí sense concedir-li la importància que l'afer requeria.

Semblava, aleshores, que el d'Itàlia havia d'ésser un cas isolat; que el feixisme no podria arrelar en cap altre país. Però Alemanya va sucumbir també a l'absolutisme capitalista: el perill no era il·lusionari; i el mateix que Alemanya podien anar caient altres pobles; sense que Espanya hagués d'ésser-ne una excepció.

Marcellí Domingo ha dit recentment, en una conferència, que el proletariat espanyol no toleraria una nova dictadura. Però en lloc de baladrejar així, seria millor recordar que durant set anys suportàrem Primo de Rivera i que no fórem els obrers qui el traqueren, sinó que fou acomiadat per l'oligarquia regnant—financers, clergues, terratinents—, malcontenta dels seus serveis. I una dictadura feixista, no es podria enderrocar tan fàcilment com la de Primo: a Itàlia fa ja onze anys que hi està establerta... i els que pot durar, car la possibilitat d'una revolució ni tan sols s'albira.

Si quan el perill semblava encara molt llunyà, en lloc de lliurar-nos a destruir els primers brots del feixisme, ens limitàvem a rifar-nos-en; ara que tenim l'evidència dels esdeveniments d'Alemanya i davant l'evidència que s'esta gestant a casa nostra el cop d'Estat feixista, hem de proclamar que no és amb ironies que cal combatre'l, sinó amb les mateixes armes que empra ell.

El feixisme cal aixafar-lo abans que acabi de desenvolupar-se; cal frustrar els seus dissenys; però, per damunt de tot, s'ha d'impedir per tots els mitjans que arribi a escalar el Poder. Si Gil Robles assumeix el Govern, ja estem perduts; ja no hi haurà remei.

A Espanya es dona el cas pelagri que són diverses les pandilles que pretenen implantar el feixisme; però el veritable perill feixista resideix

precisament en un Partit que rebutja l'apellatiu de feixista: Acció Popular. Això, però, no ens ha de sorprendre gens, sabent que són els jesuites els que mouen aquest Partit. La hipocresia és la seva característica proverbial. Obrant així, pretenen no alarmar els adversaris ni comprometre el Govern.

En conseqüència, sense deixar de banda els de Falange Española i les altres partides que ara surten al carrer a rebre les bufetades que es perden, cal enfocar l'atenció i les activitats màximes envers el partit i les organitzacions que acabdilla Gil Robles, el control de l'eminença gris Herrera, el jesuïta de levita d'«El Debate».

Ja no poden ésser un secret per a ningú, l'existència i la finalitat de les organitzacions creades per Acció Popular: joventuts, societats esportives, Sindicats catòlics... Van al feixisme, i el primer acte ostensiu, està anunciat per al 8 d'abril a l'«Escorial». El Partit Socialista, però, sembla que està disposat a aigualir-los la festa. I tots els anti-feixistes d'Espanya, des dels nostres llocs i per tots els mitjans al nostre abast, hem de maldar, pressionant el Govern, per tal que l'intent feixista no prosperi.

No n'hi ha prou amb què estiguin d'acord les diferents organitzacions que avui s'apleguen per tal de defensar-se del feixisme. Cal que la C. N. T. estigui també disposada a actuar conjuntament amb les esmentades forces per a declarar la vaga general revolucionària en el moment oportú. Si la C. N. T. espera que el cop d'Estat feixista sigui un fet consumat, per a fer la revolució, els seus militants hauran d'anar a centació.

plorar llur error als camps de concentració. Davant el perill imminent i formidable de l'entronització del feixisme, bé val la pena d'oblidar les diferències existents.

Contra el feixisme: forces de xoc i unió del proletariat.

EUGENI PONS

PROPOSEM:

Que el mateix dia que els feixistes es manifestaran a «El Escorial», el 8 d'abril, totes les forces obreres es manifestin davant dels Govern civils o dels seus Ajuntaments respectius. Veurem qui pot més!